

JMAL

*El canvi és un nou començament:
d'una història i d'un mateix.*

Corrent. Com no, un altre cop. A aquestes alçades ja s'hauria d'haver acostumat, però encara li falta l'aire. Trobava a faltar la senzillesa d'abans. I no és culpa seva, sinó d'un tal Jhal. En fi, *amateurs*. Acostumava a rondar per propietats alienes; els panys sempre havien estat el seu punt fort. I ara s'havia de conformar amb el que trobava pel carrer; anant de butxaca en butxaca, esperant a que algú fos prou estúpid com per dur alguna cosa valuosa al damunt, sabent que un tal Jhal, un criminal sense rostre, està solt. I és que ell porta en aquest negoci anys sense haver aixecat sospita i ara ve aquest individu i en qüestió de dies tota la ciutat està alarmada, tancada a les seves cases i amagant les seves pertinences.

Va gosar girar-se per comprovar si el continuaven perseguint. Efectivament, sí. Però ja no era el propietari de la paradeta de teles, sinó un guàrdia. La por havia fet que els clients anessin desapareixent, els mercats es buidessin, els cops es compliquessin... i la seguretat augmentés. Corrien temps difícils.

Va girar la cantonada i va topar amb una altra paradeta. Una de tantes. No tenia temps per disculpar-se. Va esquivar els cabassos de cereals com va poder i va tirar un més al terra per obstaculitzar el pas al guàrdia. Havia perdut forma. S'estava cansant i era visible. Ja no tenia quinze anys. El guàrdia, en canvi, semblava divertir-se. Amb la nova i reforçada seguretat probablement s'avorria d'estar plantat sota el sol a l'espera que algú com ell cometés un error. Havia arribat el seu moment de lluir-se i l'estava gaudint de valent.

La persecució va durar uns 20 minuts. No va acabar bé. Ara es trobava en una sala petita i fosca de pedra. Feia olor a humit i el seu ull batejava. Sentia el gust metàl·lic de la sang. Pel que podia esbrinar segurament tenia dos costelles fracturades, a més de l'ull unflat i el llavi partit. La meitat dels cops no havien estat necessaris; encara li costava respirar. Però allà es trobava: sense veure absolutament res i posant-hi atenció en els altres sentits,

intentant deslligar-se de la cadira. No triguen a irrompre dos guàrdies, sentinelles dels cossos de seguretat; un d'ells, el que l'havia atrapat al mercat. Aquest últim, encén una petita llum que accentua les ombres i els descobreix el rostre.

- Bon dia *princesa* –riu amb sorna.
- Considera que t'he fet un favor. Et veia molt avorrit –respon ell amb un somriure seguit d'un gemec pel mal de costelles.
- Oh tranquil, encara no he començat a divertir-me.

El sarcasme i el somriure incrèdul s'evaporen de seguida. Mai s'havien interessat tant per un lladre. I el que havia robat tampoc era tan valuós. Reconeix que estava tenint un mal dia. Un molt mal dia.

- Segur que has sentit a parlar d'un tal Jhal. Tota una llegenda a aquestes alçades - inquireix el segon guàrdia. Aquest és més prim que el seu company. Ni tan sols el mira a la cara.
- Qui no? Sincerament està complicant massa el negoci. Pot ser si em deslligau us podria ajudar a trobar-lo.
- Creus que som imbècils? –brama el primer molest.
- Vols una resposta sincera?

Un cop de puny va a parar al seu estómac. Reprimeix un grunyit i mira al fred terra per evitar donar-li el plaer de veure el seu dolor. Només necessita temps per a deslligar-se. No té cap mena d'arma per defendre's però té experiència en baralles de carrer i ha après que qualsevol cosa serveix. Podrien ser les armes dels propis guàrdies, la cadira sobre la que està assegut, les cordes que el subjecten... El guàrdia prim continua parlant. Tot i l'ambient violent, manté la calma amb facilitat.

- Es diu que no té rostre, que podria ser qualsevol i ningú alhora. Alguns creuen que és un dimoni i d'altres fins i tot un déu enfurismat. Ha sigut responsable de tres robatoris i d'una mort fins el moment.
- Jo crec que és algú qualsevol que no sap fer un treball net i necessita atenció.
- Mira, per fi coincidim en alguna cosa –afegeix el corpulent.
- I encara així no podeu atrapar-lo...–punxa dramàticament–. En fi, i jo que creia que el governador havia dit que estava tot sota control. Si no recordo malament teniu fins abans del Gran Mercat. Tic tac nois...

Un segon cop de puny aterra al seu estómac. Aquesta vegada escup sang. Les cordes s'estaven afluint per fi. Necessitava distreure'ls una mica més. Mentrestant, analitza els seus captors anotant mentalment els seus punts dèbils. Es fixa en el més prim. És més aviat ros, de nas punxegut. Camallarg. No és massa alt però se'l nota àgil; capaç de enfilar-se a terrats com quan ell era més jove. Una ferida al seu avantbraç el crida l'atenció. Era com si li faltés un tros de pell, com si fos una mossegada. Ja havia vist ferides com aquella abans, en llibres. No sabia llegir, però els llibres il·lustrats de la casa d'algun metge li venien de tant en tant al pensament. Eren valuosos, certament, però mai els robava ja que no sabia a qui vendre'ls sense aixecar sospites. Només sabien llegir els de classe alta, i aquests mai es barrejarien amb altres que no fossin de la seva classe. En quant a la ferida, no sabia què significava però deduïa que es tractava d'una malaltia de la pell. S'aprofitaria d'allò. Després desvia la mirada cap a l'altre home: molt més alt i robust que ell. Com ja s'havien barallat abans, havia après els patrons dels seus cops. Podria esquivar-los. A més a més, estava gairebé segur que la persecució també l'havia desgastat a ell. És evident que és veterà i quan camina d'un costat a l'altre de la sala mostra una mica de coixesa, potser d'una antiga lesió. Fos com fos, l'alentiria. Això sí, fa el que pot per no mostrar la seva debilitat.

- Saps quin és el problema? –pregunta aquest amb aires altius–. Que la gent està espantada per una amenaça invisible. Sense cara ni nom. “*Jhal*” és només antic *ilyak*. Significa *fantasma*. El temps corre i a nivell d’investigació no tenim res. I tens idea que la quantitat de krones que ofereixen per la seva captura? –cantusseja.

Dona un tom en cercle fins que es situa darrere de la cadira. Sent el seu alè a la nuca. No pot evitar posar-se en tensió. Cap corda el subjecta ja però no pot començar una baralla d’esquenes. S’agafa amb les cordes tan bé com pot i pretén desviar l’atenció del sentinella.

- Es una pregunta retòrica?

Gira el cap per veure’l de reüll. Per un moment creu que l’ha enxampat. S’adona que està esperant una resposta.

- Moltes? –torna a provar.
- Moltes! –exclama des de darrere.

Li dona un palmell a l’esquena i retorna a la seva posició, satisfet.

- Quin és el teu nom? –pregunta l’altre.
- Owen –respon de mala gana.
- Owen què més? –insisteix.
- Pryst.

Els dos adopten aires pensatius. Finalment assenteixen, com si es conformessin amb la resposta. L’Owen estava visiblement confós. Podria haver-hi atacat feia estona però havia decidit esperar una mica més, fins a poder entendre què estava passant.

- Sincerament, estic molt perdut –aventura.

El veterà robust avança unes passes al davant amb un ample somriure.

- Jhal no només ha espantat a mercaders i clients, també a lladres. Molts s'han retirat, d'altres s'han tornat més esquiús...Tens raó, el negoci s'ha complicat –fa una pausa.

L'Owen estava perdent els nervis. No li agradava gens perdre el control d'una situació, i encara menys no saber de què es tracta. Tanta intriga, secretisme i mirades de complicitat l'embogien. Finalment, el guàrdia trenca el silenci:

- Però tu... tu has sigut prou estúpid com per a fer-te notar. Tu mateix ho has dit: Jhal és algú que no sap fer un treball net. Ets igual.

Allò li fa més mal que qualsevol cop o fractura. No s'havia ofès tant en la vida. Ell era un expert robant en cases. Era meticulós i els seus objectius rarament s'adonaven que els hi faltava alguna cosa. Portava anys en el negoci. Mai ningú l'havia vist ni l'havia acusat de res. Ell era el vertader fantasma. Però un inepte va fer que la gent es tanqués a casa i ell hagués de rebaixar-se al nivell d'un carterista. Jhal es converteix en llegenda i ell, en canvi, en un altre desgraciat qualsevol. Una veu el torna a la realitat:

- Tu mors, nosaltres ens fem rics i quedem com a herois. Jhal desapareix. La normalitat torna.
- Jo no sóc en Jhal –protesta l'Owen.
- Però Jhal és ningú i, per tant, podria ser qualsevol –somriu el guàrdia prim.
- El que t'inclou a tu –finalitza l'altre–. No t'ofenguis, no és res personal.

L'Owen es paralitza. Diuen que els lladres no tenen honor però tampoc esperava que els que menys en tinguessin fossin els cossos de seguretat. Recorda les cordes. Aquell era el moment perfecte per sortir d'allà. Es lliga la corda al canell. La utilitzaria més tard. Acte

seguit es posa de peu d'un salt i agafa la cadira amb ambdues mans. La trenca contra el cap del primer guàrdia, qui acaba a terra desorientat, i li propina un cop de puny a la mandíbula al ros. Però aquest no es mou ni una passa ni perd la enteresa. Lentament gira el cap de volta i el mira fixament. El seu rostre és impassible però els seus ulls tenen una espurna singular, crepitant. L'agafa pel coll amb una sola mà i l'aixeca pels aires. L'Owen es queda sense paraules. El guàrdia no és més alt que ell i és bastant més prim. Comença a notar les venes de la cara unflant-se. L'aire no li entra als pulmons. Però la seva atenció no està a la mà que el subjecta sinó a la cara del seu agressor. No sua, no riu, ni es cansa. Els seus músculs estan en tensió però no mostra cap senyal d'esforç. No denota pena, ni diversió, però pensa. Està pensatiu. El veterà es comença a incorporar amb una mà al cap, adolorit. Se li acaba el temps. Recorda la ferida. La cerca palpant el braç que el sosté. Quan la troba hi clava les ungles amb totes les seves forces. El sentinella el solta immediatament i es retreu pel dolor però l'Owen insisteix. De sobte, l'altre guàrdia l'envesteix contra la paret i cau a terra. Busca al seu voltant qualsevol cosa que pogués ajudar-lo a colpejar. Troba una de les potes de la cadira trencada. Serviria. En veure'l, l'home decideix armar-se també i treu un ganivet de la funda del seu cinturó. S'havien acabat els jocs. L'Owen avança amb rapidesa. Esquiva la primera ganivetada i el fa caure amb un fort cop al genoll del que coixejava. No té massa temps per alegrar-se de la seva inesperada destresa abans que uns braços l'estrenyin per la cintura i l'immobilitzin. No hi pensa massa i li propina un cop al nas amb el cap. Probablement s'ha fet més mal ell que l'altre però aconsegueix desviar l'atenció suficient del captor com per alliberar un braç. Cerca un cop més la ferida i, quan l'estreny, escolta un gemec que l'eriça els cabells. De sobte, la pell que estava pressionant comença a fragmentar-se i a lliscar, deixant al descobert el que sembla carn viva. Retira la mà amb rapidesa, espantat i fastiguejat. Un tros de pell cau a terra, viscosa, i per un moment la lluita para. Es queden mirant-se,

l'Owen i aquell misteriós home que es tapava el braç adolorit. Però la incorporació del guàrdia robust, aquest més enfurismat que mai, el desperta i comença a córrer cap al carrer. Aquest cop no es pot permetre que el tornin a enxampar, així que decideix allunyar-se dels carrers. Escull les cases. Entra en una, interrompent un dinar familiar. Travessa el menjador i surt per una finestra. Per l'enrenou que escolta darrere seu, el segueixen de prop. La terrassa és petita i comunica amb la casa del davant. Troba una pila de caixes de fusta en una cantonada i l'aprofita per impulsar-se cap al pis superior de la casa veïna. Va a parar a un dormitori buit, però avançat el passadís que el comunica amb els altres, es topa amb el propietari. És un home més aviat gras, de llarga barba i cabells despentinats. No triga a reaccionar i treu d'un aparador un ganivet prim i corb. El brandeix, brillant. Sembla un arma de col·lecció. L'Owen mira al seu voltant. Visualitza una figura de ceràmica de guarnició i la tira. Amb prou feines s'apropa al seu objectiu. Bastant patètic; s'avergonyeix i tot. L'home s'apropa amenaçant amb el ganivet. Recorda la corda del seu braç; és un bon moment per utilitzar-la. N'agafa un extrem amb cada mà i l'ajusta amb sorprenent agilitat. Espera l'atac. No triga molt. Una ganivetada arriba dirigida al seu pit i ell l'esquiva entrellaçant la corda amb el braç de l'agressor. Amb rapidesa fa un gir sobre si mateix i utilitza el braç que ha immobilitzat com a palanca per llançar al propietari per sobre seu. Aquest es queda desorientat al terra. El ganivet ja no hi és a la seva mà. L'Owen aprofita i l'agafa. El podrà vendre a un bon preu. Si escapa, és clar. Mentre reprèn la carrera una veu interior es mofa d'ell: "Owen Pryst, condemnat a la forca perquè va preferir robar en plena persecució a córrer".

Els següents dies van ser tranquils. Seguia parant atenció als rumors de tant en quan i evitava qualsevol tipus de guàrdia a tota costa. La venda del ganivet havia suposat diners suficients com per a poder mantenir-se un parell de setmanes, així que de moment, no s'arriscaria a cridar l'atenció. En el seu temps lliure aprofitava per entrenar i guanyar

resistència. El cansament i la impotència de la persecució l'havien marcat. S'havia acomodat massa durant els últims anys i si les coses havien canviat des de Jhal, ell també ho hauria de fer. Es tornaria més esquiú, àgil, meticulós...

Havia de reconèixer que tenia noves inquietuds. Una de elles: Jhal. Els guàrdies havien dit que se l'acusava de múltiples robatoris, i això no el sorprenia. El que passa amb les llegendes és que un cop es crea un monstre tot el que succeeix a partir d'allà és culpa seva. Si perds les claus no és culpa teva, ha sigut en Jhal; si tens malsons, Jhal; si les collites no donen fruit o la pesca és escassa, Jhal. I els rumors s'escampen com la pólvora; per això has d'anar en compte. Jhal podria realment no ser ningú, només una tapadora per a nos lladres. La por és una bona eina de control. Però quan la gent intervé, decoren la llegenda, i es tanquen a les seves cases, la cosa es complica. Fins aquí no tenia cap dubte de que havia sigut un invent d'un novell. Però segons els guàrdies també és acusat d'un assassinat. Que un ciutadà qualsevol ho afirmi no significa res, però no és el cas. Això canviava les coses. Aclaria perquè volien aplicar-li la pena de mort però originava moltes altres preguntes. La ciutat no és massa gran i mai s'havia sentit a parlar d'assassinats. No hi solen haver forasters, tret dels mercaders que arriben al Gran Mercat (una celebració dels solsticis). El pròxim seria d'aquí dues setmanes. Encara és aviat per a que arribin. El que és més estrany: no hi havia funerals, ni condolences, ni dol. Algú havia mort i ningú sabia qui. Cap negoci havia tancat i ningú faltava. Però si els cossos de seguretat havien dit que s'havia produït un assassinat era perquè hi havia un cadàver. I si hi ha cadàver, hi ha assassí. Jhal ja no era una broma de mal gust.

Owen es trobava al menjador de la seva casa improvisada. Havia estat un antic campanar fins que va haver-hi un accident i una de les campanes va caure; destrossant gran part de l'interior de la torre. Més tard es va descobrir que aquesta no havia estat pensada per a suportar el pes de 200kg per cada campana. La torre va quedar mig en runes (van

construir-ne una altra) i va suposar la seva iniciació en el negoci. Encara recorda aquell dia. Tenia 15 anys. Va robar la segona campana. El coure és molt preuat i tenia tot aquell per a ell sol. Descarregar la campana gairebé li costa la vida però al final ho va aconseguir i va decidir deixar de viure demanant pel carrer i robant a mercaders per a dedicar-se a robar coses més grans i molt més valuoses. Després d'aquell cop va començar en les cases. Amb els primers diners que va aconseguir va habilitar la torre del campanar com a domicili. Els dos últims pisos la configuraven i havia ideat un sistema de politges per a pujar-hi discretament. Sincerament, estava orgullós del resultat. Tenia de tot i més. Els altres pisos romanien en la runa per no aixecar sospites. Era un palau secret. El seu palau secret. Va admirar el Racó un cop més. Així l'havia anomenat. Sempre que es sentia malament o confús el reconfortava. Era prova del que era capaç de fer.

Els seus ulls van anar a parar al Botí: un espai del campanar dedicat exclusivament a apilar tot allò que anava robant per a quan tingués ocasió de vendre-ho. Normalment feia dues grans vendes, una per a cada solstici al Gran Mercat. En aquesta celebració es reuneixen a Ilya mercaders i compradors de les cinc grans ciutats de la comarca de Devia i dels pobles dels voltants. Ilya presenta una exquisida situació geogràfica per al comerç (tant per mar com per terra). És un punt estratègic i raó per la qual el Gran Mercat hi té lloc i celebritats de tota Devia (inclòs més enllà) assisteixen. Robava i apilava durant mig any, ho venia juntament amb el que havia pogut robar en el Gran Mercat anterior i després tornava a començar. A més a més sempre hi havia algun que altre inepte a qui li venia en cas que les vendes no fossin suficients com per sortir endavant. En aquest cas els venia coses de relativament poc valor però amb la pràctica que tenia podria convèncer a qualsevol que una pedra val com un diamant. Però ara el Botí estava absolutament buit. Amb tota la problemàtica i els rumors no es podia permetre guardar res. Ho havia de vendre ràpid i esperar un bon preu.

Escolta rebombori al carrer i torna a la realitat. Amb cautela s'apropa a la finestra.

- Owen Pryst!

Ell s'amaga de seguida. Sota la finestra, acotxat, es pregunta si algú s'haurà donat compte de la seva residència. Espera sota la finestra, creient que en qualsevol moment entrarien els cossos de seguretat, però no passa res. S'arrisca a donar un altre cop d'ull al carrer. Les veus dels guàrdies, estridents, continuen.

- Queda detingut! Mans enlaire!

Tanmateix, cap dels cinc guàrdies mira al campanar. Es troben en rotllana al voltant d'un jove. L'Owen per un moment es disgusta. Els guàrdies ja no tenen res millor a fer a incriminar a qualsevol. Es fixa en el jove al mig de la rotllana. Pobret, no té res a fer. No aconsegueix veure-li la cara però això no el lliura de sentir remordiments. Amb moviments àgils i silenciosos baixa de la torre i es manté a una distància prudent rere una de les parets de l'edifici contigu. No sortirà del seu amagatall a no ser que sigui l'única opció. El jove aixeca les mans i es dona la volta lentament. L'Owen no creu el que veu. El jove que estava davant els seus ulls era igual que ell. Exactament igual. Es queda sense respiració. No entén res. Estava prou segur que era fill únic i ja no li quedava família. Prova d'apropar-se una mica més. El jove de la rotllana el veu. Li dedica un somriure maliciós i l'Owen s'espanta. Encara no sap què sentir ni com reaccionar. No fa més que mirar i esperar que els guàrdies no es girin. Acte seguit, el jove comença a córrer en direcció a l'Owen. Aquest creu que l'empentarà i conduirà els guàrdies directament a ell així que s'amaga ràpidament. En comptes d'això, s'enfila per l'edifici fins arribar al terrat i comença a córrer. L'Owen el segueix instintivament. Comença a enfilar-se per l'edifici contigu i corre en paral·lel al seu impostor. Era gairebé com si es tractés d'una cursa. Els guàrdies havien optat per continuar pels carrers sempre pendents del moment en que un

o altre decidís baixar. La filera de cases i edificis accessibles des de dalt arribava a la seva fi i tot just quan l'Owen creia que no tindrien més remei que baixar i esperar que els guàrdies s'haguessin quedat enrere, el seu impostor gira dràsticament cap a la seva dreta i continua corrent. Llavors es dona compte de que no està fugint d'ell, no el deu considerar una amenaça digna. Està seguint una ruta específica, planejada: sap on va. L'Owen s'ofèn mentre el veu prendre la nova ruta (mai has de donar l'esquena a algú que consideris un perill i el desconegut ho havia fet sense vacil·lar) però decideix seguir rere seu; al cap i a la fi no l'havia perseguit esperant una baralla. Volia respostes. Decideix continuar d'amagat. Vigila que els guàrdies no es trobin a prop i baixa dels terrats. Seguirà pels carrers. Després del que sembla una eternitat i dos cops en que l'havia perdut, el troba a les afores de la ciutat introduint-se en els sistema de clavegueres. No es molesta a mirar que ningú no el vegi i s'endinsa al cor subterrani d'Ilya. L'Owen, temorós de perdre'l per tercer cop s'apropa a l'obertura de les clavegueres. Sense voler i penedint-se instantàniament, ensuma. Es retira immediatament fastiguejat. Mai havia estat especialment pulcre però la pobresa i el treball brut tampoc l'havien tornat insensible. Estava perdent el temps, sabia que les clavegueres eren complexes i evidentment resultava terreny desconegut per a ell. S'introdueix i aconsegueix veure el seu objectiu esmunyir-se per un dels túnels. El segueix a pas accelerat però amb suma precaució. A mesura que s'endinsa per sota la ciutat intenta orientar-se recordant la superfície i els seus carrers. S'havia recorregut Ilya tants cops que la tenia memoritzada, però la foscor i les intenses olors sovint el desorientaven. Es guiava essencialment per la seva oïda i sovint s'espantava quan notava rates corrents entre les seves cames. Costava bastant seguir el pas del seu impostor però després d'un gir, veu en la llunyania una llum dèbil, penjant del sostre, que projecta una ombra en moviment. Agraït de poder tornar a confiar en la seva vista no triga a penedir-se. Com més s'apropa, l'olor és més intensa i putrefacta. I quan

arriba a l'alçada de la petita llum s'adona amb horror de la seva causa. Hi ha petites piles de pell, viscosa i en descomposició al costats del túnels amb rates alimentant-se amb ànsia. Reprimeix els impulsos de vomitar i continua el seu camí més ràpidament. Com més aviat surti d'allà millor. El túnel està dèbilment il·luminat per una filera irregular de petites llums, deixant al descobert més piles de pell i carn, i horripilants imatges gravades a foc en la ment de l'Owen. En girar una cantonada el veu. Retrocedeix a l'instant i treu el cap discretament, limitant-se al que ha fet fins ara: observar. El fals Owen no sembla espantat per a res ni fastiguejat per la pudor, més aviat acostumat. L'Owen comença en entrar en un atac de pànic. Es dona compte de la seva situació. Està atrapat als túnels, en una foscor gairebé absoluta tret de petites llums, amb un complet desconegut, envoltat de carn putrefacta com si fossin closques. I si no només s'hagués produït un assassinat? I si el que sigui aquell monstre s'alimentava d'altres persones i amagava les proves allà? I si havia anat ell solet cap a la seva mort prematura? Intenta recordar en va el camí pel qual havia vingut. Què esperava? Fer-se amic de qui l'incrimina (qui, per cert, és un potencial assassí psicòpata) després de seguir-lo al seu amagatall sense tenir ni idea de com tornar? Decideix no perdre'l de vista, ja no per curiositat sinó per seguretat. Però sembla que no avança més. Maleeix el moment en que va decidir seguir-lo. Escolta uns petits gemecs que provenen del seu impostor. Intenta avançar una mica per veure-hi millor. Descobreix la raó dels seus pròxims malsons. S'estava arrencant la pell. Aquell individu estava enfonsant les ungles en els avantbraços i arrencant-se-la pell per tirar-la a terra. Continua amb l'esquena, mostrant la carn viva. Cada cop la pell llisca avall viscosa amb més facilitat. La pudor es fa gairebé insuportable. No acaba amb l'esquena quan col·loca les mans al rostre. Per més que ho intenta l'Owen no pot reprimir un crit. La criatura es gira ràpidament cap a la seva direcció, mostrant part del rostre sagnant i nu: només carn. L'Owen per fi reacciona com deu i arrenca a córrer. Tot i que va a cegues no minora el

pas. No vol escoltar res, ni olorar res, només sortir d'allà i esperar que tot hagués estat un malson. Fa uns quants girs aleatoris i degut a la reduïda visibilitat, es guia recolzant la seva mà en la humida superfície de les parets. Arribat a un túnel amb el que no es familiar veu un punt de llum, provinent de l'exterior: una obertura. Comença a enfilarse per la pobre escala construïda amb rovellades barres de ferro incrustades en la mateixa paret. Amb esforços aconseguix sortir a l'exterior però la llum el cega. Desorientat, esbrina que es troba en plena ciutat, pel xivarri diria que al carrer major o com a mínim a un dels carrers adjacents. Encara no s'han acostumat els seus ulls a la lluentor quan rep un fort cop al cap i cau a terra atordit. Escolta la veu dels guàrdies de fons mentre sent que els seus sentits poc a poc s'apaguen. Es posa una mà al cap i la retira. Sagna. Més guàrdies avancen cap a la seva posició i ell cau en la foscor.

El desperta el rebombori de la multitud. Li fa mal el cap i segueix molt marejat. No camina però es mou. L'estan arrossegant. Intenta obrir els ulls. Tot està borrós així que posa especial atenció als altres sentits. La multitud llança crits d'emoció i insults. No es troben massa a prop però s'escolten com si estiguessin en un pis inferior. Els ulls es comencen a acostumar i la imatge borrosa comença a guanyar nitidesa. Es troba en una plataforma de fusta. Dos guàrdies l'arrosseguen pels braços que estan lligats amb cordes. La multitud el mira. Veu l'estructura construïda just al mig de la plataforma: un patíbul. És una execució. La seva. O més ben dit, la de Jhal. Els guàrdies el tiren a terra encara lligat com si haguessin de lluir la presa abans de sacrificar-la. No tenia forces per combatre el cos de seguretat sencer i una multitud empenyada. Sabia que el seu treball era arriscat però mai havia cregut que acabaria així. Un dels guàrdies comença el seu discurs sobre la valentia dels agents, la perillositat del Jhal i tota la resta. L'Owen no atén, escruta la multitud en busca d'una cara amiga, o coneguda, o afligida. No podria sortir tot sol d'allà. Maleeix el dia en que va decidir que no necessitava a ningú. No es relacionava amb la

gent, no tenia amics. Va prendre la decisió de dur una vida solitària i ara s'enfronta amb les conseqüències. Ningú el coneixia, i ningú el defendria.

La seva vista para en un dels guàrdies de la plaça. Ja el coneixia: el ros de l'interrogatori. El mira directament. Un cop més, el seu rostre no desprèn cap emoció: només pensa. L'Owen no aparta la vista. No morirà capcot. La seva mirada deixa de ser una súplica. No creu amb l'honor després de tot el que ha passat però segueix tenint orgull propi i encara li queda dignitat. Pagarà pels crims d'un desconegut i els únics que ho saben a part d'ell son els dos guàrdies de l'interrogatori. El coix és el que dona el discurs amb orgull i serà el seu botxí. L'altre, a la plaça, no li treu l'ull. Segueix tenint una mirada críptica i espurnejant, bategant d'emocions que s'amaguen rere un rostre impassible i que l'Owen no aconsegueix desxifrar. El mirarà fins al seu últim alè. Culpant-lo de tot però sense remucs ni resistència. Per un moment el veu flanquejar, en contra de la seva voluntat deixa escapar una expressió de... compassió? El canvi dura tan poc que l'Owen creu que s'ho ha imaginat, quan de sobte el guàrdia baixa la vista i es dirigeix fora de la plaça. Una petita victòria al cap i a la fi.

El discurs arriba a la seva fi i els guàrdies de la plataforma el posen de peu de mala gana. El condueixen fins a darrere d'una soca més aviat vella i l'obliguen a agenollar-se. L'Owen creia que quan un arribava al seu final tots els records brotaven en un últim i magnífic gest. Una altra decepció que s'emportava. Res passava pel seu cap. Havia deixat de pensar i sentir. Havia acceptat el seu destí.

- Unes últimes paraules? –inquireix el guàrdia robust com si tingués clemència mentre aixeca la destrat.
- No fallis.

El guàrdia expressa la seva decepció amb un sospir. Esperava llàgrimes o alguna mena d'insult o crit i no havia obtingut res. Ni tan sols una rendició en condicions. Ja no gaudeix tant de l'execució. Però encara no havia acabat. S'acotxa al seu costat i li xiuxiueja amb un somriure maliciós:

- Estic una mica oxidat la veritat. No et prometo res Pryst.

L'Owen no pot evitar la seva expressió de temor. Només perdura un segon. Havia decidit fer-ho amb dignitat i així ho faria. Agenollat, s'inclina endavant i allarga el coll, recolzant-lo en la soca. El sol projecta l'ombra del guarda aixecant la destal just davant seu. Es pregunta si aquell detall haurà estat a propòsit: l'hora de l'execució. Tanca els ulls i deixa anar un sospir, preparat per deixar la vida que tant cops i esforços li havia costat aconseguir. Pensa per últim cop en el Racó i el reconforta més del que podria haver imaginat.

- No m'heu esperat?! –brama algú per sobre de la multitud. Aquesta calla i tot es para. L'Owen s'atreveix a obrir els ulls. Tothom busca la font d'aquella veu—. Quina falta de respecte! En la meva pròpia execució! –continua dramàtic.

L'Owen no el pot veure però no triga a lligar-hi caps. Espantat, comença a forcejar amb les cordes. Venia a per ell. Preferiria deu cops erronis de destal a que se'l mengessin viu i tiressin les seves restes per les clavegueres. Dos guàrdies que feien de seguretat a la base del patíbul s'afanyen per pujar-hi i immobilitzar-lo. Mentrestant el botxí, encara empunyant la destal, escruta el públic. Una rèplica d'Owen no triga massa en saltar damunt d'un carro de la plaça, exposant-se a plena vista. Ho fa amb la gràcia i destresa d'un gat i la sorna és perceptible des de la mateixa plataforma.

- Això és una espècie de broma? –exclama el botxí.

- La broma és que cregueu que em podeu capturar –cantusseja el monstre–. Va home, no veus que ell no m’arriba ni a la sola de la sabata? –diu senyalant a l’Owen amb el cap–. He de dir que és ben plantat, això no ho poso en dubte. Em recorda a un servidor.

El botxí l’assenyala amb la dextral i tots els guàrdies que formaven un perímetre a la plaça corren a capturar-lo com si fos una cacera. En aquest cas, la presa gaudeix de l’atenció i els esforços. Esquiva als guàrdies i s’obre camí entre la gent amb facilitat.

L’Owen encara es resisteix als dos guàrdies. La mà d’un li subjecta el cap amb força contra la soca, mentre que el deslliguen momentàniament per relligar-lo aquest cop amb els canells a l’esquena per reduir la seva mobilitat. Veu l’oportunitat, que barrejada amb el terror que sentia en aquells instants el fa actuar amb rapidesa. Just abans que el nus es tanqui aconsegueix donar una colzada a l’entrecreixa del qui el retenia pel cap. La resta succeeix sol. Les cordes cauen a terra i arriba a posar-se de peu. Encara que el seu primer instint es sortir corrents, els guàrdies no li ho posen tan fàcil, i ell sap que no arribarà massa lluny si no els aconsegueix neutralitzar. La multitud es manté quieta i no sap com actuar però és fàcil distingir el seu interès per l’espectacle. Seria una bona història que explicar i un incentiu de més rumors i llegendes. Es limiten a observar.

L’Owen rep més cops dels que dona, però el xut d’adrenalina el manté en peu. Aconsegueix tirar a un dels guàrdies de la plataforma d’execució, però aviat és substituït pel que fa de botxí, i la dextral entra en joc. L’odi de l’Owen per aquell guàrdia no havia minvat des l’últim cop, tot el contrari. Però agraeix que ja el conegués: serà més fàcil deixar-lo fora de combat sabent com lluita. El problema era la dextral, però pesada com era, el seus moviments serien més lents. Comet l’error de fixar-se amb el botxí i deixar la rereguarda desprotegida. Uns braços l’immobilitzen des de darrere i el botxí aprofita per

aixecar l'arma amenaçant. La fulla brilla amb el sol de migdia. L'Owen intenta oposar resistència en va. Tanca els ulls. No volia que l'última cosa que veiés fos el somriure de l'home que l'havia sentenciat. S'imagina el Racó un cop més i deixa anar l'aire. Escolta un crit ofegat i un cop contra el terra. Obre els ulls espantat. El botxí seguia davant seu, amb una expressió de sorpresa. La destrat havia caigut a terra i el segon guàrdia havia afluixat la immobilització. Semblava que tot hagués parat. Després del que li sembla una eternitat, el botxí, encara amb els ulls totalment oberts, obre la boca i deixa anar un reguer de sang. No triga a caure a terra, just als peus de l'Owen, deixant al descobert un punyal enfonsat a la seva esquena. La multitud, esgarrifada, reacciona per fi, corrent cap a totes bandes en un intent d'allunyar-se el més possible. La seva rèplica es troba just al darrere del cos amb un semblant indiferent. L'assassinat no l'afectava. Dirigeix un somriure forçat al guàrdia que sostenia l'Owen.

- Jo m'ocupo d'aquest si no l'importa.

Per a la seva sorpresa, el guàrdia el solta, empentant-lo fora de la plataforma. Ell cau a terra de mala manera i gemega adolorit. En un altra situació s'hagués ofès de que l'haguessin robat el protagonisme tan aviat: que el desestimessin com si fos inútil. Però aquest cop ho preferia: que es matessin entre ells. Li donaria el temps suficient per fugir. S'aixeca tan ràpid com pot i intenta orientar-se. La gent de la plaça segueix en pànic augmentant el caos de la situació. Algun nen oblidat i perdut plora, mentre d'altres s'emporten com si cada segon de més que passessin allà els condemnés. Aprofitant la confusió, s'aventura entre la multitud, esperant poder tornar-se invisible als ulls dels guàrdies que intentaven mantenir la calma i ajudar a la gent a sortir d'allà.

Només volia anar a casa. Dormir i que a l'endemà tothom s'hagués oblidat. Coixejant, aconsegueix sortir de la plaça sense que cap membre de seguretat el veiés; tenien coses

més importants de les que ocupar-se. La cama li batega del dolor de la caiguda i està cansat, però s'obliga a continuar, preguntant-se si serà capaç d'enfilar-se per la torre amb la lesió. Després de quatre carrers arriba al seu. Decideix extremar la precaució. L'últim que necessita és que la ubicació del seu refugi sigui pública. Quan arriba per fi al vell campanar hi entra sigil·lós. L'olor de pols el tranquil·litza. Li recorda que és a casa. Compta les passes en la foscor com tants altres cops havia fet i troba la corda que necessita. El Racó disposava de dos sistemes de politges: el primer, situat a l'interior del campanar, en un lloc discret de manera que semblava que formés part de les escombraries del que un cop va ser. El segon estava a l'últim pis i es tractava d'una sortida en cas d'emergència que connectava amb el terrat de l'edifici contigu. No hi havia pensat mai en les dificultats que podria tenir escalant la torre. Es passa un extrem de la corda per la cintura i les cuixes improvisant una mena d'arnès, i tensa l'altre amb els braços. Li farà mal, però no hi ha més remei. Salta i tensa la corda amb força. La inèrcia el condueix directe a una de les parets i ell frena el cop amb les dues cames, quedant-se assegut suspès enlaira. No pot reprimir un grunyit de dolor: haurà d'escalar amb una cama. Triga més del que podria haver-se imaginat i a més a més té noves ferides pels cops i el fregament produïts per la falta d'estabilitat, però arriba per fi. No es molesta en sortir de l'entrada (un forat, més bé) arriscant-se a caure a terra, ni tan sols en deslligar-se: roman estirat a terra, rebufant per l'esforç. Tanca els ulls i intenta oblidar-se del dolor constant de la cama. S'espanta quan un bastó cau a terra prop d'ell. El reconeix: té l'extrem corb. El sol utilitzar per apropar-se la corda quan ha de baixar per no arriscar-se a caure. No entén d'on ha caigut, sempre el deixa a terra. Desvia la mirada del bastó cap al sostre de nou: no tenia perquè preocupar-se, estava sa i estalvi.

- Ves en compte. Podries caure.

A l'Owen gairebé li dona un atac. S'incorpora de cop i perd l'estabilitat. Es precipita pel forat que ell anomena entrada. La silueta davant seu agafa amb rapidesa el bastó i el subjecta pel coll just abans que caigués. Amb una considerable força i una única mà tiba d'ell fins posar-lo a fora de perill. Es troben cara a cara a menys d'un pam de distància. L'Owen envermelleix al mirar a la criatura de les clavegueres, potser per la vergonya de que l'hagi salvat, potser per la por de no haver escapat d'ell, o per la incomoditat de la situació; clarament no s'havia sentit tant intimidat en la vida. Seguia sent clavats a ell. Cada petita marca i cicatriu. Només dues coses els distingien: la primera, que el jove davant seu estava tacat de sang; i la segona, els ulls: no el color ni la forma, alguna cosa més enllà. La mirada. De sobte, recorda al guàrdia. Li dirigeix un cop de puny a la mandíbula. Com era d'esperar la seva rèplica no es mou ni una passa, gira el cap cap a ell i expressa la seva decepció.

- Quan aprendràs que això no funciona?

L'Owen es contreu de dolor agafant-se la mà i coixejant, intentant allunyar-se el més possible d'ell.

- Ara no parles o què? –inquireix.

L'Owen no era conscient de la cara que estava posant però advertia que el divertia, el que el feia ruboritzar-se més.

- Tu i el guàrdia –acusa intentant que no li tremoli la veu–. Què sou? Quants hi ha dels vostres?

El jove sospira. Guarda les distàncies per respecte, perquè els dos saben que en cas d'algun problema l'Owen no té ni la mínima oportunitat.

- No cal que m'amenacis. Damunt que et salvo la vida...
- Que em mataràs, abans de menjar-me o mentrestant?! Quants psicòpates sou? – òbviamment estava perdent els nervis, ja no s'esforçava per mantenir la calma.
- T'hauries de tranquil·litzar –sentència. Els seus aires sarcàstics i despreocupats havien desaparegut.
- Perquè ets jo?
- Estàs entrant en un atac de pànic. Seu. Amb prou feines pots caminar.

Però l'Owen comença a hiperventilar. Lluita per reprimir unes llàgrimes que no sap d'on provenen i rebutja la idea de seure's. Una bufetada li gira la cara i automàticament recobra la cordura. La seva rèplica el força a seure's contra una de les parets.

- No vinc a matar-te.

L'Owen havia deixat de ploriquejar i hiperventilar però no havia recobrat la parla. Estava assegut a terra abatut, a l'espera d'alguna cosa. La cama li batejava però la galta li cremava. Tenia la mirada perduda, no sabia que creure ni que pensar i definitivament tampoc entenia res. La criatura decideix continuar:

- Sóc nou de fa uns quants mesos en Ilya. Ni tan sols sóc originari de Devia. Vinc de les terres d'Artem.

L'Owen el mira però és evident que no coneix altres terres tret de la seva pròpia. Artem era bastant llunyana. Tot i així el deixa prosseguir:

- La meva comunitat és mil·lenària, amb una cultura rica i... diferent. Som diferents – Sembla que s'avergonyeix per un instant però aviat recobra la enteresa–. Hem rebut molts

noms al llarg de la història: trotapells, metamòrfics, dimonis... nosaltres responem a Noürski.

“ Tenim llegendes i reputacions però sempre hem estat a les ombres. Les tribus i comunitats del voltant ens han adorat i protegit tant com podien. L'últim any no han pogut. Devia està expandint les seves fronteres i la gent perjudicada reclama terres en defensa d'una llar que se'ls ha arrabassat. Moltes guerres territorials s'han format per culpa de la teva comarca. Tribus de fidels han lluitat en nom dels Noürski i malgrat que la causa era molt major ho acceptàvem. Els vam recolzar tant com vam poder. Però la fe és perillosa i la que tenien per nosaltres era engegadora. No som déus i no podíem evitar les morts: la gent anava a la guerra amb les mans buides i sense experiència. Als Noürski se'ns ha entrenat des de petits, i cada cop que tornàvem del front només ho fèiem nosaltres. No podíem controlar la situació i la gent acabava massacrada. Les tropes (si es que se les podia anomenar així) es buidaven. Vam traslladar als que vam poder cap a la nostra ubicació, però va ser un procés lent. Les tropes de Devia avançaven amb gran rapidesa.”

Una llàgrima li rodola galta avall i la veu se li talla. S'eixuga la llàgrima tan bon punt sent el seu tacte a la pell.

“Vam perdre a molta gent pel camí. També dels nostres. I per quan vam arribar, la zona ja havia estat ocupada. Als nostres ens van capturar com a garantia de que la resta no es rebel·lés. A la majoria ens van sacrificar poc després com a advertència i prova de la nostra mortalitat i a d'altres ens van tractar com a esclaus. A mi em van vendre a un mercader que em va dur fins aquí durant el solstici.”

- El Gran Mercat –interromp Owen.

- Certament –assenteix–. Hi ha una part del mercat diguem-ne “exclusiva”. Una gran sala de subhastes on hi acudeixen nobles i rics, dirigida pels Grans Comerciants. Allà es ven de tot, inclòs persones.

L'Owen el mira comprensiu i descobreix que això l'incomoda. Començava a entendre una mica, encara que seguia sense explicar-se el seu semblant, o les morts. Intenta tornar a la serietat, seguia sense fiar-se'n. Li indica que continuï:

- Vaig poder escapar per poc i em vaig amagar com vaig poder. Però aviat vaig començar a tenir gana, i em vaig veure obligat a sortir. Mai he robat. He d'admetre que fora del nostre entrenament se'ns ha venerat i ofert de tot, no hem sentit la necessitat de lluitar ni robar pel nostre dia a dia.
- Et van pillar –endevina.
- Sí –fa una pausa, pensatiu–. No vaig saber com actuar. Em van apallissar i vaig seguir el meu instint. El guàrdia va morir i jo vaig intentar desfer-me del cos. Més tard el van trobar però no van aconseguir identificar-lo. Més que res perquè el vaig suplantar.

Tanta informació de cop seguia desorientant a l'Owen. No sabia on anava a parar amb tot això i s'estava impacientant. El mira interrogant-lo silenciosament. La seva rèplica estava esperant a que ell lligués caps, però seguia perdut. Finalment trenca el silenci, molest per haver de verbalitzar l'obvi:

- Jo sóc en Jhal.

L'Owen segueix més confós encara. Ni un sol pensament creua la seva mirada. Jhal mostra la seva decepció: esperava alguna exclamació de sorpresa o alguna mena de

resposta. Sospira sorollosament enutjat per haver de tornar a començar i ho explica exageradament lent, gairebé com si es burlés d'ell.

- D'allà on vinc em diuen Isaac. Sóc un Noürski. Devia ha iniciat una guerra territorial.

L'Owen segueix igual. Realment entén el que li està dient però no hi troba cap relació amb ell.

- Jo sortir viu. Jo robar. Jo matar. Ilya dir-me Jhal –diu Isaac (o Jhal) impacientant-se.
- Tinc un germà?

L'Isaac deixa anar un crit de frustració que ressona per l'antic campanar.

- Què és un Noürski? –continua l'Owen tractant d'entendre.
- I pensar que ets la meva única oportunitat... t'hauria d'haver deixat morir – murmura més per si mateix que per l'Owen–. Un Noürski és un humà capaç d'adaptar altres formes humanes. “És tothom i ningú”. *Jhal* és un terme bastant encertat.
- I el guàrdia que em va interrogar és un dels teus?
- JO SÓC EL GUÀRDIA! –sospira sorollosament tractant de mantenir la calma–. Vaig veure que si t'acusaven a tu i posaven una cara a en Jhal deixaria d'amagar-me perquè tothom es relaxaria. Però tu vas desaparèixer del mapa i jo vaig haver de actuar per tu. Al final he canviat d'opinió: masses morts d'innocents pesen sobre la meva consciència –canvia el seu pes incòmode, mirant-se la sang que tacava la seva roba–. Brooke (el teu botxí), en canvi, era un dels homes més

menyspreables que he conegut: gaudia a base del patiment aliè, tal i com els que estan al front.

L'Owen cansat i adolorit com estava, comença a rumiar per a sí mateix intentant encaixar totes les peces, però l'Isaac, impacient, li ho demostra. Allà on un cop havia estat el Botí comença a arrencar-se la pell, deixant anar una pudor putrefacta i carn viva al descobert. L'Owen aparta la vista temorós de que una altra imatge traumàtica es quedés gravada al seu cervell. L'Isaac solta grunyits de dolor mentre parla:

- Som mudadors de pell. Alguns ho consideren un do però les llegendes ho pinten molt bonic. No mencionen el que passa amb la pell que mudem ni la olor. Tampoc la temporalitat. Si canviem de pell massa sovint fa mal, com arrencar-se una dent abans que estigui preparada per caure.
- Doncs no calia que et molestessis. Es fastigós –diu l'Owen repugnat mentre reprimeix l'impuls de vomitar.
- Et seré sincer –diu mig rient–. No ets gens lleig, però tampoc ets per tant. No em vull quedar amb la teva cara massa temps. Més encara quan t'espantes tan fàcilment.

L'Owen obre els ulls ofès. Abans de poder contestar veu que la carn viva que mostrava l'Isaac poc a poc forma una nova capa de pell. Finalment al cap d'uns segons la seva rèplica lluïa com un jove de pell morena i ulls ocres. Era més alt que l'Owen, i les seves proporcions s'aproximaven a la perfecció. El cabell fosc el tenia despentinat degut a les secrecions resultants de la transformació. Tot ell estava viscos en una espècie de moc, causant de la pudor. Estava completament nu i la roba que duïa havia quedat atrapada sota els trossos de pell, sang i moc. Tot i així, la nuesa no semblava importar-li en absolut. No tenia raons per a fer-ho. Al seu costat l'Owen es sentia encara més intimidat que abans.

Ell era més baix i menys musculat. Tenia els cabells d'un castany clar i la seva pell era pàl·lida. El seu somriure estava tort (producte d'una lesió en la mandíbula d'una baralla passada) i durant un temps creia que el seu encant residia en allò. Els seus ulls eren marrons i prou. Ni espurnes misterioses ni llum. Sempre s'havia sentit còmode en la seva pell fins aquell moment. L'Isaac s'estira i comprova que la seva nova pell està complerta i subjecta. S'apropa a l'Owen i li ofereix la mà:

- Aquest cop sí: Isaac, encantat –es presenta.

L'Owen dubta d'agafar-li la mà. Seguia tenint preguntes, el jove davant seu estava massa nu per al seu gust i, per si no fos bastant incòmode, recobert de moc putrefacte i sang. La seva cara expressa cada matís de fàstic, desconfiança i fascinació. Tot i així decideix aixecar-se amb l'ajuda del bastó i donar-li-la. Deduïa que era una mena de prova i no l'anava a fallar. Després li assenyala un drap i una galleda per a que es rentés com pogués. No aguantaria molt més les ganes de vomitar.

- I que té tot això a veure amb mi? –inquireix per desviar l'atenció.

L'Isaac obeeix les indicacions: suca el drap en l'aigua i comença a netejar-se. Sent la incomoditat de l'Owen, qui no sap on mirar. Li fa gràcia. Veu que no vol desviar la mirada de la seva per no mostrar feblesa però tampoc vol quedar com un pervertit així que s'altera mirant-li als ulls i a terra i després a la finestra, com si no tingués cap interès en el que ha de dir.

- M'ajudaràs a retrobar-me amb els meus. Amb els que queden.

Ara sí, l'Owen el mira directament sorprès.

- Jo? Si no se res. No sé com podria ajudar-te.

- Segons algunes fonts has participat en el Gran Mercat com a comerciant. El pròxim és d'aquí ben poc i si sé alguna cosa dels cossos de seguretat és que el governador no el cancel·larà per més que en Jhal no hagi estat condemnat. Serà un secret d'Ilya. Tu no saps res de mi però saps de Devia i de mercaderies, així com vendre-les o robar-les. Portes anys en el negoci i saps com són els clients: a qui evitar i qui ens importa. I a més a més, no t'havien pillat fins ara. Serviràs.
- Què vols exactament de mi?

L'Isaac es pren el seu temps a contestar. Ha acabat de netejar-se i un cop buida, llança la roba i l'antiga pell a la galleda.

- Vull que siguis el meu informant... i vull que robis un vaixell.
- Un vaixell? –pregunta incrèdul.
- Dels Grans Comerciants –somriu àmpliament l'Isaac.

L'Owen li llança una muda neta que ell atrapa al vol sense desviar la mirada, a l'espera d'una resposta.

- Pensa-ho –insisteix–. Aquí ja estàs condemnat. Jo t'ofereixo una sortida i l'oportunitat de fer-te ric. A més a més t'he salvat, m'ho deus.
- Per a ser justos tu m'havies condemnat.
- Tampoc tens tantes alternatives. És possible que el teu amagatall, molt bonic per cert, en poc temps no ho sigui. No m'he molestat massa en passar desapercebut com hauràs notat. No m'han seguit exactament però és probable que ja hagin endevinat el carrer. No trigaran massa en saber la ubicació exacta.
- T'odio –contesta l'Owen abans fins i tot de pensar-ho.

Però l'Isaac no s'ofèn: somriu.

- Acabarem sent bons amics –diu donant-li un palmell a l'esquena.

L'Owen pensa en les seves possibilitats. Segueix tenint preguntes i no es fa a la idea de que pugui robar un vaixell, però si les opcions son intentar-ho o morir (ja sigui pel jove davant seu o pels cossos de seguretat i les multituds) més val fer creure que és capaç.

- I com ho penses fer? Ens busquen a tots dos –pregunta l'Owen sabent que allò és resposta suficient com per estar dins.
- Els dos som Jhal, recordes? Som tothom...
- ... i ningú –finalitza.

L'Isaac somriu satisfet.

- Quan comencem?